

Национална награда за поезия „Константин Павлов“

Кандидатстване и обявяване

1. Конкурсът се обявява всяка година до 30 януари в БТА, националните информационни агенции, централните литературни издания и националните печатни и социални медии.
2. Предложения за участие се приемат от творчески съюзи и организации, издателства, литературни клубове и сдружения до 25 март всяка година на адрес: София 1000, Софийска градска художествена галерия, ул. „Ген. Гурко“ № 1, Мирела Иванова, за Националната награда „Константин Павлов“
2. Могат да бъдат предлагани книги или ярки поетични цикли в националната литературна периодика, публикувани в годината, считана от 25 март до същата дата на следващата година.
4. Носителят на наградата „Константин Павлов“ се определя от жури в състав: Мирела Иванова, председател; проф. Михаил Неделчев и Ани Илков и решението се записва от председателя в протокол от 31 март.
5. Наградата се връчва на 2 април, рождения ден на поета Константин Павлов, в СГХГ на тържествена церемония, която се популяризира в националните и специализираните медии.
6. Наградата е в размер на 1500 евро, осигурени от Румяна Таслакова, грамота и пластика на скулптора Ангел Станев.

Пресконференция за учредяване на Национална награда за поезия „Константин Павлов“ с участието на Румяна Таслакова, проф. Михаил Неделчев, Мирела Иванова, Ани Илков, скулптора Ангел Станев и съмишленици ще се състои на 27.01. (четвъртък) от 11 часа в БТА.

По инициатива на Румяна Таслакова, журналистка и дългогодишна ръководителка на Българската редакция на „Дойче Веле“, група съмишленици, подкрепени от дъщерята на поета, художничката Донка Павлова, взеха решение да се присъжда Национална награда за поезия „Константин Павлов“. Членове на журито са поетесата и драматург Мирела Иванова, литературният историк и критик проф. Михаил Неделчев и поетът Ани Илков.

Присъждането на наградата за поезия „Константин Павлов“ си поставя високи литературни цели: да съхрани паметта за големия поет, да дава нови и нови поводи за преоткриване на уникания му словесен свят, да припомня смисъла на гражданското достойнство и да открива нови пространства за разгръщане на модерната национална поезия.

Константин Павлов несъмнено е едно от най-необичайните и знакови явления в българската поезия. Немногословният автор, чиито забранени „Стихове“ (втората книга на поета) след 1965 година се преписваха на ръка, разпространяваха се и се превръщаха в символи на литературния и човешки стоицизъм, на свободния и неустрашим дух, на високия смисъл да останеш верен на Словото и истината. Константин Павлов е автор на книгите „Самири“ (1960), „Стихове“ (1965), „Стари неща“ (избрани стихотворения и киносценарии, 1983). През 1989 година излиза поетичният му

сборник „Появяване“, тъничка книжка, която предизвиква истински интелектуален фурор сред читателите на поезия. Организиран се десетки дискусии и обсъждания във вече освободеното от идеологии и догматични възприятия литературно и обществено пространство. Следват нови издания с избрани стихотворения от Константин Павлов, научни конференции, сборници със статии и прочити на уникалното му поетично присъствие и отделни книги, посветени на поета.

Днес вече мога да го кажа: за нас, литераторите, които съзрявахме в средата на 60-те години и бяхме настроени критично към режима, със своите „Стихове“ Константин Павлов бе някак завършен, реализиран, но и едва ли не готов и окончателно казал думата си поет. „Стихове“ бе една от нашите съкровени, най-важни книги, една от тези книги, които ни омагьосваха и убеждаваха, че професионалното занимание със съвременна българска литература има смисъл. „Стихове“ като цялост ни бяха забиваги гадени, дарени от големия Константин Павлов. Този ефект на възприемане се усиляваше и от дългогодишните запрети за публикуване – дори на отделни стихотворения и цикли, камо ли на стихотворни сбирки.

ПРОФ. МИХАИЛ НЕДЕЛЧЕВ

Бих определил Константин Павлов като последния просветител – скептичен просветител; човек, който опит стига обертоновете на мистическото, без да води до суеверие, и човек, който подлага настоящето на радикална критика, без да напуска териториите на духа. Няма груз, който да е стоял с такава житейска и творческа твърдост в защита на свободната мисъл, творческото въображение и автономията на изкуството в България от 60-те години и насетне. Той е творецът, в чиито дела се прекъсва стагниралата традиция на „поетическо“ писане чрез безконтролни лиризации на „душата“, тоест той бе поетът, който не пееше, усъмнен в „красивото безкористие“ на тогавашните „славеи“. Той взриви самото сърце на тогава пишещия се отново комунистически романс, като го атакува отчасти със собствените му идеали.

Но от ден на ден става все по-трудно да си даваме сметка, че Константин Павлов започва своята работа и живее в едно кризисно и посредствено време.

АНИ ИЛКОВ

Константин Павлов не е само владетелят на иронията и самоиронията във всичките им регистри, не е само сътворителят на многоказващия абсурд. Неговите „Стихове“ буквално продънват прихлупеното небе на идеологическото безвремие и си проправят път във високото и чистото на Поезията, в самия етер на духовността, възвръщат я към божественото и пророческо начало и ни припомнят, че тя винаги си остава синоним на Свободата.

МИРЕЛА ИВАНОВА